

Sygn. akt I C 221/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2019 roku

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Iwona Adamiak-Orłowska

Protokolant: Agnieszka Brozi

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 października 2019 roku na rozprawie

sprawy z powództwa P. D.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda P. D. kwotę 7.216,90 zł (siedem tysięcy dwieście szesnaście złotych dziewięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

– od kwoty 6.866,90 zł (sześć tysięcy osiemset sześćdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 23 lutego 2019 roku do dnia zapłaty;

– od kwoty 350,00 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych) od dnia 8 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda P. D. kwotę (...),00 (dwa tysiące sześćset trzydzieści jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 221/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 marca 2017 roku P. D., działając przez pełnomocnika (adwokata), wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 6.925,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 lutego 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 350,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, powód domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że powód jest wierzycielem z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe A. (...) o nr rej. (...). Szkada powstała na skutek działania sprawy zdarzenia, któremu pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacono powodowi odszkodowanie w łącznej kwocie 3.457,01 zł. Zdaniem pełnomocnika powoda, wypłacona kwota nie pozwala na naprawę pojazdu zgodnie z technologią producenta, a zastosowane stawki zostały rażąco zaniżone.

W związku z powyższym, powód zlecił wykonanie prywatnej opinii rzeczoznawcy motoryzacyjnemu, w której stwierdzono, że koszt potrzebny do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody to kwota 10.382,95 zł. Zatem pozwany zaniżył wypłacone świadczenie o kwotę 6.925,94 zł. Na wartość dochodzoną pozwem składa się także kwota 350,00 zł, którą poszkodowany wydatkował na opinię rzeczoznawcy, celem ustalenia właściwej wysokości szkody, bowiem sam nie posiada do tego wiadomości specjalnych.

Jednocześnie, pełnomocnik powoda podkreślił, że szkoda wyraża się sumą, jaką poszkodowani musieliby wydatkować celem przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Nie ma przy tym znaczenia, czy strona powodowa koszty takie rzeczywiście poniosła, poniesie i czy rzeczywiście przeprowadzi wszystkie potrzebne naprawy, czy też dokona napraw niezbędnych (godząc się na spadek wartości pojazdu na skutek zdarzenia) lub samochód za odpowiednio niższą cenę sprzeda.

/pozew, k. 3-6, pełnomocnictwo – k. 9, dowód uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – k. 7 /

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 18 kwietnia 2019 roku, pozwana, działając przez pełnomocnika (radcę prawnego) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanej podniósł, że roszczenia dochodzone ponad wypłacone już kwoty są bezpodstawne gdyż nie odpowiadają ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy. Jednocześnie, w ocenie pełnomocnika pozwanej, koszty naprawy pojazdu przez powoda są tylko i wyłącznie kosztami hipotetycznymi, a strona powodowa w żadnym stopniu nie udowodniła zasadności swoich roszczeń, mimo, iż to na niej spoczywał ciężar dowodu w niniejszej sprawie. Powód w niniejszej sprawie nie przedstawił żadnego dowodu świadczącego o tym, że pojazd w chwili kolizji był wyposażony w części producenta pojazdu oraz że był serwisowany w autoryzowanych stacjach obsługi pojazdów.

W dalszej kolejności, pełnomocnik pozwanej wskazał, że poszkodowany nie skorzystał z tańszej opcji naprawy pojazdu, pomimo tego, że miał możliwość zamówienia materiałów lakierniczych z rabatem w wysokości 40 %, natomiast na części zamienne 17 %. Ponadto, powód nie przedstawił informacji w jakim warsztacie została dokonana naprawa przedmiotowego pojazdu i czy w ogóle została dokonana.

/odpowieź na pozew, k. 21-27, pełnomocnictwo, k. 28, aktualny odpis z KRS pozwanego – k. 29-32 akt sprawy, dowód uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – k. 33/.

W toku procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

/protokół rozprawy z dnia 30 kwietnia 2019 r. – k. 124 akt sprawy/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie działalności ubezpieczeniowej.

/okoliczność niesporna pomiędzy stronami potwierdzona aktualnym odpisem z KRS Ubezpieczyciela – k. 29-32 akt sprawy/

W dniu 9 listopada 2018 roku przy ul. (...) w L. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność P. D.. Sprawcą zdarzenia był kierujący samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...), A. G.. P. D. nie poniósł winy w zaistniałym zdarzeniu ani nie przyczynił się do powstania szkody.

/okoliczności niesporne pomiędzy stronami potwierdzone oświadczeniem o zdarzeniu, k. 107/

W dniu zdarzenia sprawcę łączyła z w/w Ubezpieczycielem umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych o numerze (...).

/okoliczność niesporna pomiędzy stronami potwierdzona dowodem ubezpieczenia OC – k. 112 – 112v akt sprawy/

Zaistniałą szkodę P. D. niezwłocznie zgłosił u Ubezpieczyciela sprawcy kolizji drogowej w dniu 22 stycznia 2019 roku. W związku ze zgłoszoną szkodą, Ubezpieczyciel wykonał kalkulację naprawy, zgodnie z którą koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 3.457,01 zł.

/okoliczności niesporne pomiędzy stronami potwierdzone drukiem zgłoszenia szkody w pojeździe nr (...) – k. 113 - 114; kalkulacją kosztów naprawy nr (...) - 01, k. 40-43/

Decyzją z dnia 28 stycznia 2019 roku Ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego, że na podstawie postępowania likwidacyjnego, roszczenie powoda za szkodę powstałą w dniu 9 listopada 2018 roku z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, zostało uznane w wysokości 3.457,01 zł.

/okoliczność niesporna pomiędzy stronami potwierdzona decyzją Ubezpieczyciela z dnia 28 stycznia 2019 r. – k. 64 akt sprawy/.

W celu zbadania wysokości szkody, powód zlecił wykonanie prywatnej opinii rzeczoznawcy motoryzacyjnemu. W związku z powyższym, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sporządziła kalkulację naprawy nr (...), zgodnie z którą koszt naprawy przedmiotowego pojazdu stanowi kwotę 10.382,95 zł.

/okoliczność niesporna pomiędzy stronami potwierdzona kalkulacją naprawy nr (...), k. 11-15/

Za sporządzenie powyższej kalkulacji (...) Sp. z ograniczoną odpowiedzialnością wystawiła fakturę VAT na kwotę 350,00 zł.

/okoliczność niesporna pomiędzy stronami potwierdzona fakturą VAT – k. 10 akt sprawy/.

Koszty napraw pojazdu A. (...) o nr rej. (...) z uwzględnieniem technologii producenta wynoszą 10.323,91 zł brutto. Natomiast koszty naprawy pojazdu z użyciem części o jakości P z uwzględnieniem rabatu, przy zastosowaniu 100 zł netto za roboczogodzinę pracy blacharsko-lakierniczej wynoszą 4.336,72 zł brutto. W przypadku zastosowania części zamiennych koszty naprawy pojazdu z uwzględnieniem rabatu stanowią kwotę 8.376,13 zł brutto.

/dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego mgr inż. M. S. wraz z kalkulacją naprawy nr (...), k. 131-139 akt sprawy/

Z uwagi na stan pojazdu, w odniesieniu do uszkodzonego pojazdu, nie jest zasadne użycie części zamiennych jakości P/PJ/O, gdyż uniemożliwi to przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego.

/dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego mgr inż. M. S. wraz z kalkulacją naprawy nr (...), k. 131-139 akt sprawy/

W ocenie Sądu nie ma żadnych podstaw do poddawania w wątpliwość niespornych twierdzeń stron sporu w zakresie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W toku całego postępowania nie zostały bowiem ujawnione takie okoliczności, w świetle których, wskazane jako niesporne, twierdzenia stron, powinny być uznane w całości lub w oznaczonej części za niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy.

W całości autentyczna jest zgromadzona w toku postępowania w sprawie dokumentacja postępowania likwidacyjnego, pochodząca od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., obrazująca przebieg postępowania likwidacyjnego, zgłoszoną przez P. D. szkodę, a zwłaszcza jego wynik (przyznanie przez pozwaną na rzecz w/w poszkodowanego odszkodowania w określonej wysokości).

Treść tych wszystkich dokumentów (prywatnych), na podstawie których ustalony został stan faktyczny sprawy, jest zgodna z okolicznościami przyznanymi przez strony. Tworzą one spójny obraz przedmiotowej sprawy w zakresie stosunku prawnego łączącego osobę odpowiedzialną za szkodę z dnia 9 listopada 2018 roku z pozwanym zakładem ubezpieczeń, przebiegu postępowania likwidacyjnego, a także roszczeń powoda w stosunku do pozwanego z tytułu ubezpieczenia OC.

Ponieważ ustalenie kosztów naprawy pojazdu marki A. (...) o nr. rej. (...) wymagało wiadomości specjalnych, Sąd ustalił je w oparciu o wywołaną w sprawie opinię biegłego M. S., (postanowienie – k. 124 akt sprawy).

Przystępując do oceny opinii biegłego należy zwrócić uwagę na fakt, że kontrola jej zawartości merytorycznej przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, ogranicza się do zgodności treści opinii z zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie oceny opinii biegłego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 roku, II CK 572/04, Legalis nr 242569).

W świetle przywołanych kryteriów opinię biegłego sądowego należało ocenić jako spójną i logiczną oraz opartą na fachowej wiedzy biegłego. Przy czym autentyczność opinii biegłego M. S. nie była w ogóle kwestionowana w toku postępowania dowodowego przez strony procesu, natomiast jej rzetelność nie została skutecznie podważona przez stronę pozwaną. Biegły bazował na materiale zgromadzonym w aktach sprawy, w tym również w zasadniczej części na tych samych dowodach, w oparciu o które pozwany wypłacił poszkodowanym bezsporną kwotę odszkodowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w zasadniczej części co zakresie żądania głównego oraz co do dochodzonych wraz z nim odsetek ustawowych za opóźnienie i jako takie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporna była zasada odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela, który już w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za skutki przedmiotowego zdarzenia z tytułu zwartej umowy OC z właścicielem pojazdu, będącego osobą odpowiedzialną za szkodę z dnia 9 listopada 2018 roku. W toku postępowania dowodowego sporne były natomiast wysokość należnego powodowi dalszego odszkodowania oraz zasadność dochodzonych wraz z nim roszczeń dodatkowych w postaci kosztów prywatnej ekspertyzy.

Zgodnie z art. 805 § 1, 2 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny (Dz. U. nr 16, poz. 93 z późn. zm.), przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Ubezpieczony jest uprawniony do żądania należnego świadczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela, chyba że strony uzgodniły inaczej. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego konieczne jest wykazanie, że za szkodę wyrządzoną powodowi ponosi odpowiedzialność ubezpieczający.

Na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., nr 24, poz. 1152) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Uprawniony do odszkodowania za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, za którą odpowiedzialność cywilna objęta jest ubezpieczeniem OC, może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zgodnie bowiem z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego konieczne jest więc wykazanie, że za szkodę wyrządzoną powodowi ponosi odpowiedzialność ubezpieczający.

Z treści powyższych przepisów wynika obowiązek zakładu ubezpieczeń zapłaty ubezpieczającemu odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, ale jego aktualizacja następuje dopiero wówczas, gdy ubezpieczający udowodni, że zaistniał wypadek przewidziany umową ubezpieczenia, powstała szkoda w wykazywanej przez niego wysokości oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy tymi zdarzeniami (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2005 roku, III CZP 49/05).

Podnieść należy, że z racji swoich funkcji kompensacyjnych, odszkodowanie z OC ubezpieczonego jest świadczeniem, którego wysokość uzależniona jest od rozmiaru szkody oraz warunków i cen obowiązujących w dacie jego zgłoszenia i ustalenia. Naprawienie szkody ma zatem zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając zarazem do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Odszkodowanie bowiem należy się tylko w granicach normalnego związku przyczynowego, który przesądza o tym, czy dana osoba w ogóle odpowiada za wyrządzoną szkodę, z drugiej zaś strony określa jednak granice tej odpowiedzialności. Przez szkodę należy rozumieć powstałą, oczywiście wbrew woli poszkodowanego, różnicę pomiędzy jego aktualnym stanem majątkowym a takim stanem, który zaistniałby, gdyby w ogóle nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Przy czym wypada zauważyć, że zarówno udowodnienie szkody, jak też jej wysokości, obciąża poszkodowanego.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. W przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu, oraz wyglądu sprzed wypadku.

Poszkodowanego właściciela pojazdu w postępowaniu przed Sądem obciąża reguła ciężaru dowodu, wyrażona w art. 6 k.c., tj. obowiązek wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela, a w szczególności – spornej w niniejszej sprawie – wysokości doznanej szkody.

Na gruncie niniejszej sprawy na wniosek strony został dopuszczony dowód z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego w osobie J. S. (postanowienie – k. 124 akt sprawy).

Sąd ocenił ustalenia dokonane przez biegłego na podstawie dostępnych dokumentów i dokumentacji fotograficznej jako prawidłowe, wobec czego przejął je i w całości uznał za własne.

Powszechnie przyjmuje się, że przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem (stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd.) odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem. Nie budzi wątpliwości, że oryginalność części wykorzystywanych do naprawy pojazdu stanowi istotny czynnik decydujący o tym, czy naprawa jest wystarczająca do przywrócenia jego do stanu poprzedniego. Jest oczywiste, że ich dobór może prowadzić do pogorszenia położenia poszkodowanego. Pogorszenie takie miałyby miejsce zarówno wtedy, gdyby użyta część była pod istotnymi względami częścią gorszą od tej, która uległa uszkodzeniu, jak i wtedy, gdyby równowartość "restytucyjna" części zastępczej była

niepewna. W realiach przedmiotowej sprawy, nie zostało wykazane, żeby uszkodzone części przeznaczone do wymiany były nieoryginalnymi częściami producenta, zatem użycie do naprawy zamiennych części nieoryginalnych pozostaje nieuzasadnione. Tym samym naprawa pojazdu z zastosowaniem oryginalnych części producenta nie spowoduje wzrostu jego wartości. Jednocześnie stan uszkodzonego pojazdu, w szczególności wcześniejsze naprawy blacharsko-mechaniczne oraz sposób użytkowania nie wpływa na zasadność zastosowania alternatywnych części zamiennych.

W świetle tak poczynionych ustaleń stwierdzić należało, że powód w całości udowodnił wysokość szkody w pojeździe, zgodnie z obciążającą go regulą dowodową z art. 6 k.c.

Mając na uwadze, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił poszkodowanemu tytułem odszkodowania kwotę 3.457,01 zł, wysokość świadczenia należnego powodowi wynosi 6.886,90 zł (10.323,91 zł – 3.457,01 zł). Zatem powództwo podlegało oddaleniu co do kwoty 39,04 zł.

Ponadto, za zasadne należało uznać roszczenie powoda w zakresie zasądzenia kwoty 350,00 zł, poniesionej przez poszkodowaną w związku ze zleceniem sporządzenia prywatnej opinii – kalkulacji naprawy przez (...) Sp. z o.o.

W niniejszej sprawie poniesione przez poszkodowanego koszty wykonanej ekspertyzy w postępowaniu likwidacyjnym skutkowały zmniejszeniem się poziomu aktywów w majątku K. D.. Każdy bowiem wydatek zmniejsza wartość czynną majątku. Poszkodowany doznał zatem uszczerbku majątkowego, czyli poniósł szkodę. Okoliczności tej nie zaprzecza także pozwany, który neguje jedynie zasadność ponoszenia za tę szkodę odpowiedzialności odszkodowawczej wskazując, że nie była ona objęta zakresem ubezpieczenia i nie stanowi niezbędnego wydatku.

Należy zauważyć, że poniesione przez poszkodowanego koszty wynagrodzenia rzeczoznawcy pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę w postaci kolizji drogowej. Pozwany od samego początku kwestionował zakres swej odpowiedzialności odszkodowawczej w zakresie wysokości należnego powodowi dalszego odszkodowania. Poszkodowany jest natomiast osobą fizyczną i w przeciwieństwie do pozwanego nie dysponuje wykwalifikowaną kadrą wyspecjalizowanych likwidatorów, mogących ocenić zakres poniesionej szkody. Logiczną i całkowicie naturalną konsekwencją takiego stanu rzeczy było więc zasięgnięcie opinii prywatnego rzeczoznawcy. Trudno bowiem wymagać od poszkodowanego znajomości szczegółowych procedur likwidacji szkód komunikacyjnych oraz dysponowania umiejętnością obsługi specjalistycznych programów komputerowych. Już sam koszt nabycia tego rodzaju programów stanowi znaczny wydatek, poniesienia którego nie należy oczekiwać od poszkodowanego. Stąd też można wywieść racjonalny wniosek, że czynność ta była poszkodowanej niezbędna do ustalenia zakresu odpowiedzialności pozwanego i poprawnego sformułowania żądania pozwu.

Dlatego też postępowanie poszkodowanego w omówionym wyżej zakresie, polegające na poniesieniu określonych wydatków na opinię prywatnego rzeczoznawcy było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Było ono wynikiem podjęcia decyzji, które w konsekwencji wywołały pewien uszczerbek w majątku poszkodowanej. W tym też aspekcie można stwierdzić, że nie był to uszczerbek poniesiony wbrew jej woli. Gdyby jednak nie doszło do przedmiotowej kolizji drogowej, to poszkodowana nie musiałaby dążyć do zlikwidowania wywołanej nią szkody. Podkreślenia wymaga również, że na gruncie art. 361 k.c. obojętne jest, czy ma miejsce bezpośredni czy pośredni związek przyczynowy. Przyjmuje się bowiem, że przedmiotowy związek zachodzi również wtedy, gdy pewne zdarzenie stworzyło warunki powstania innych zdarzeń, z których dopiero ostatnie stało się bezpośrednią przyczyną szkody (por. uzasadnienie Wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 1974 r., II CR 355/77, OSNCP 1978, nr 1, poz. 205; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 1972 r., III CRN 162/72, Legalis nr 16674, a także G. Bieniek w: Komentarz do Kodeksu Cywilnego. Księga trzecia, tom III, Warszawa 2002, str. 65). Taki właśnie związek kauzalny niewątpliwie zachodzi w niniejszej sprawie. Poprawność przytoczonej argumentacji potwierdza Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 roku (III CZP 24/04, OSNC 2005, nr 7 – 8, poz. 117, Legalis nr 62911), w której stwierdzono, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych może obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Ponadto, wysokość stawki w kwocie 350,00 zł mieści się wśród normalnych i zwyczajowo przyjętych przez rzeczoznawców motoryzacyjnych stawek.

Zgodnie z art. 817 k.c. ubezpieczyciel winien spełnić świadczenie w terminie 30 dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Uchybienie temu terminowi stanowi opóźnienie w spełnieniu świadczenia i w oparciu o art. 481 § 1 k.c. rodzi obowiązek zapłaty odsetek. Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przepis ten, statuujący powszechną zasadę, stosownie do której sam fakt uchybienia terminowi wywiązania się ze zobowiązania pieniężnego przesądza o uprawnieniu wierzyciela domagania się odsetek i dookreślający obowiązek dłużnika ich uiszczenia, uzasadnia żądanie zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty należnego powodowi odszkodowania w terminie 30 dni od daty zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi.

W niniejszej sprawie poszkodowany zgłosił szkodę ubezpieczycielowi w dniu 22 stycznia 2019 roku. Termin 30 – dniowy na spełnienie świadczenia przez pozwanego upływał zatem z dniem 22 lutego 2019 roku. Tym samym odsetki ustawowe za opóźnienie od należnego powodowi odszkodowania przysługują od dnia następnego, czyli od 23 lutego 2019 roku. W

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanej Towarzystwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda P. D. kwotę 6.866,90 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 lutego 2019 roku do dnia zapłaty.

Natomiast w kwestii biegu odsetek ustawowych za opóźnienie w części dotyczącej żądań zwrotu kosztów sporządzenia przez rzeczoznawcę motoryzacyjnego (...) Spółki Akcyjnej opinii prywatnej w wysokości 350,00 zł, Sąd uznał, że odsetki od tej kwoty należą się od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu wraz z załącznikami. Tym samym Sąd uznał, że pozwany z powyższym żądaniem mógł się zapoznać dopiero w chwili doręczenia mu odpisu pozwu, to jest w dniu 8 kwietnia 2019 roku (zwrotne potwierdzenie odbioru k. 121).

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanej Towarzystwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kwotę 350,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty.

W myśl art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach postępowania w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Sąd uwzględnił powództwo w przeważającej części w zakresie żądania głównego, tj. co do kwoty 7.216,90 zł, oraz w całości co do odsetek ustawowych za opóźnienie.

Zgodnie z art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony koszty procesu.

Na koszty procesu wyłożone przez powoda w łącznej wysokości 2.631,00 zł złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 364,00 zł (k. 8 akt sprawy), kwota 1.800,00 zł tytułem wynagrodzenia reprezentującego powoda pełnomocnika w osobie adwokata, ustalona na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), zmienionego Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 3 października 2016 roku (Dz. U. z 2016 r., poz. 1668), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł (k. 7 akt sprawy) oraz kwota 450,00 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego (k. 128 i 152 akt sprawy).

Wobec faktu, że powód uległ co do nieznacznej części swego żądania, to pozwanego Sąd obciążył w całości kosztami procesu poniesionymi przez powoda, to jest w kwocie 2631,00 złotych – na podstawie art. 98 par. 1 k.p.c. /punkt III. wyroku/.

Z tych też względów, na podstawie powołanych wyżej przepisów prawnych, Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.